

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ILLADRES!

ERIA curiós conèixer céntim per céntim de quina manera se'n van, de quina manera s' fonen las inmensas sumas de diner que sua 'l pobre contribuent y que 'ls agents del fisch li exigeixen per contribuir a las cargas del Estat.

Si aquest coneixement íntim arribessim a contreure, prompte sabriam lo per que tan costosos sacrificis no arriban per rés.

De la butxaca del pobre contribuent a las arcas del Tresor y de las arcas del Tresor al destí que tenen senyalat, se diria que recorren mil camins intrincats y tenebrosos, sembrats de paranys y atapahits de lladres que 'ls esperan, sino ab lo trabuch als dits, ab totas las malas manyas necessarias per exercir decorosament la industria de Caco. La bossa que a la sortida era plena, queda buyda y pansida a la arribada.

¡Si 's pogués saber tot lo que 's distréu, tot lo que 's roba—aquesta es la paraula verdadera—en concepte de gratificacions, recompensas, propinas primas y primadas!...

Pero no es posible saberho tot: únicament de tant en tant apareixen símptomas y detalls que revelan la exactitut perfecta de la célebre frase de O'Donell: *España es un presidio suelto.*

Aixís, per exemple, al anarse 'n al cel en cos y ánima la casa Riva-Palmers de Bilbao qu' estava embolicada ab lo govern a propòsit de la construcció de barcos de guerra, s' han sapigut cosas estupidas. No es estrany qu' Espanya gastí millons y no tingui marina. En cambi 'ls piratas y la pirateria están a la ordre del día.

La Casa Riva-Palmers, al quebrar, ha de exhibir los comptes. Y 'ls comptes de la Casa Riva-Palmers, revelan a lo que sembla, lo que revelarian indubtablement los comptes de la gran majoria dels contractistas del Estat, si s' examinessin íntimament. Reb una casa constructora un encàrrech qualsevol del govern: donchs ja pot carregar la mà sobre 'l preu ó rebaixar la qualitat del article que se li confia, per pagar subvencions y otorgar recompensas als que intervenen en la concessió del encàrrech.

En los comptes de la casa Rivas-Palmers hi figuren cantitats concedidas a periódichs que han defensat la concessió; sumas otorgadas a D. Fulano y a D. Perengano, eminentes juriconsults, diputats a Corts y personas de gran influencia política; regalos espléndits fets a la senyora de tal ó qual personatge.

¿Contas ab l' apoyo de certs periódichs, ab la protecció de certs personatjes y fins ab l' agrahiment de las sevas senyoras? Donchs tira al dret y no temis. Los periódichs, los personatjes, y especialment las senyoras te treuran de tots los apuros. Tú afluixa y 'l govern afluixará. ¿Vols que no 's vegin certas cosas? Procura tapar vistas ab tupidas venas de bitllets de banch.

Lo fet es que 'ls periódichs venals no 's descantellin, y que 'ls personatjes de influencia, encenegats en los esplendors de un lujo insensat, rebín directament la influencia de las sevas senyoras, vestidas de blondas y carregadas de brillants, que 'ls fassin olvidar las angoixas y miserias de la Patria.

Antiguament, quan la política era tot sacrifici y abnegació, darreja de las lluytas per la idea, s' hi perdian las fortunas; pero se salvava l' honra. Avuy, en aquesta época de decadencia y excepticisme, las fortunas dels polítichs de conciencia ab aixamplás aumenta cada día, encare que la seva honra quedi esquitxada ab lo llot que aixecan las rodas de sas luxosas carretetas.

Viure, gosar, derrotar, robant la fortuna de la nació, desmoralisant las costums, corrompent las conciencias, desbaratant l' administració pública... ¿qué 'ls importa tot aixó?

Un pobre infelís robará un pá per aplacar la fam y anirá a la presó y a presidi... Ells en cambi están exempts de tots aquests inconvenients. Ab los esplendors del lujo tapanán las sevas maldats. Dintre de la política trobaran sempre mantos protectors que cubrirán la seva podridura. Ja veuran com ni 'l nom arribarem a saber de aquests personatjes ni de las sevas senyoras que han rebut espléndidas recompensas de la casa Rivas-Palmers.

Y aixó es degut a que 'l país qu' en definitiva es qui paga 'l preu de tots aquests escándols, no s' alsa en massa, enérgich y decidit a fer un escarment saludable.

Parodiant una célebre frase dirém que 'ls pobres tenen los lladres que 's mereixen.

P. K.

UN DÍA DE DOL

Avuy, sobre 'l patibul, sens pietat, la venjansa social s' ha satisfet; ha mort un reo, la gravetat del fet los diaris per tot han propalat.

Bullici, moviment, tranquilitat, l' aspecte d' ordinari per complet, l' industria, lo comerç, tot está quiet, es la vida normal en la ciutat.

Un temps esplendorós, un brillant sol, uns quantis cents de curiosos al voltant d' un cadáver clavat a un caragol; una mare entregada al desconsol; un poble que la mort va comentant... D' aixó 'n diuen un día plé de dol.

C. CLARIS.

PERQUE 'NS MORIM DE GANA

¿Cóm es—preguntan alguns—cóm es que 'l Sr. Cánovas se mira l' actual situació d' Espanya ab tanta indiferencia?

¿Cóm es que en los moments en que al Congrés se discutian assumptos de vida ó mort per la nostra producció, lo president del ministeri s' estava tranquilament a

casa seva?

Un periódich ha suposat que si 'l Sr. Cánovas no va anar al Congrés en aquells moments solemnes, es perquè tenia una ocupació mes seria é important: havia de fer uns versos.

Pero aixó son malasvolensas. La veritat no es aquesta. Lo Sr. Cánovas no va anar a las Corts a discutir nostras miserias, porque a n' ell tot aixó... 'l té sense cuidado.

Nosaltres nos morim de gana, pero ell menja, y menja tant com vol.

Parin atenció. Preguntémli a n' ell mateix, que aquestas cosas no pot ocultarlas encara que vulgui.

—Sr. Cánovas, fassi 'l favor de respondre: ¿Quin sou té vosté, com a President del ministeri?

—Trenta mil pessetas l' any.

—¿Y qué mes?

—Y ademés quinze mil pessetas, per gastos de representació.

—¿Y qué mes?

—Y colxe... que deu representar cinch ó sis mil pessetas...

Ja ho han sentit. Tirant pél cap baix, lo President del ministeri, solzament com a president, té unas CINQUANTA MIL PESSETAS l' any.

¿Quánt val un pa? ¿Dos rals?...

Pues ab lo sou del senyor president se poden comprar anualment la friolera de CENT MIL pans de tres lliuras.

Que ve a donar lo resultat de DOSCENTS SETANTA QUATRE pans diaris.

¿Ho comprenen ara?

¿Cóm ha de pensar en la gana l' home que té tant pa a la seva disposició?

Hi ha treballador que molts dias se troba sense un sol pa. Lo President del ministeri cada día 'n té 274.

D' aquí ve tot lo mal. D' aquesta absurda organissació que centralisa 'ls aliments.

Y que fa que mentres los uns se moren de gana, los altres poden comprar cada día 274 pans.

F.

BATALLADAS

A qüestió del suro té preocupats als pobles ampurdanesos. S' ha tractat de crear verdaders antagonismes entre 'ls propietaris dels boscos de sureras y 'ls fabricants de taps, quan en realitat los interesos de uns y altres haurian de marxar en la major armonia.

La industria [tapera que dóna ocupació a alguns mils obrers, se troba combatuda pels elevats drets

aranzelaris que variats nacions estrangeras han imposat a la introducció de taps. Al mateix temps aqueixas nacions concedeixen franquicia per la introducció del suro en panna, a fi de fomentar en ellas aqueixa industria genuïnament espanyola.

Los fabricants espanyols demanan per consegüent, que s'imposin drets d'exportació al suro en panna, en tant qu' en las citadas nacions predominin las tarifas elevadas sobre l'article elaborat. Ab aixó surten a la defensa de una industria amenassada, y tenen rahó y revelan verdader patriotisme.

En cambi 'ls culliters que deuen tota la seva prosperitat als fabricants, pagan ab una ingratitud los favors que han rebut d'ells y no consideran que 'l dia que la industria nacional desaparequés, haurian de abandonar lo suro y vendrel a qualsevol preu als exportadors.

Es molt sensible que no ajudin a defensarse als que han donat més valor als productos del seus boscos, per medi del treball. La prosperitat de aqueixa industria convé a tothom, y a Espanya entera.

No s'comprén qu' en las justas pretensions dels tapers sigan los culliters de suro 'ls que hi trobin taps... a benefici exclusiu dels estrangers que tractan de arrebatar nos lo predomini en la elaboració de aquest article.

La senmana próxima, per no perdre la costum mensual, publicarem número extraordinari.

Contém, ab originals escullits y ab primorosos y xispejants dibuixos de notables artistas.

Además donarem la versió verdadera de un succés misteriós que fa cosa de dos anys va cridar l'atenció del món civilisat.

Los partidaris del Heréu Pantorrillas s'han sortit ab la seva: han tret de Barcelona a n' en Vivanco qu' en determinats moments s' emancipava de la seva tirania y llaurava pel seu compte, mal tingués de arrencar malas herbas planistas.

Y al mateix temps han lograt que sigués nombrat per reemplaçar-lo 'l Sr. Ojesto: un governador que avants de venir aquí ja accepta l' esmorzar que li ofereixen els diputats afectes a n' en Pantorrillas.

¿Qué n' diu Sr. Sedó de aquesta conjunció?

A Portugal, al objecte de conjurar la crisis se agita 'l pensament de crear un impost sobre las utilitats.

Molt difícil seria qu' en aquest punt poguessem imitar los espanyols als portuguesos.

En tot cas aquí 'l impost s' hauria de crear sobre las inutilitats. Es a dir, sobre 'ls que cobrant del presupost fan la desdixta d' Espanya.

A Portugal estaven ennavagats, ab l' aygua al coll, carregats de deutes y sense saber fixament per quin cantó girarse. Veyentse perduts sense remissió, han apelat al suprém recurs de las economias.

¿Pero saben qui ha comensat a ferlas? La casa real. La casa real portuguesa ha renunciat al 20 per 100 de la seva assignació.

Aixis se comensa quan hi ha ganas de fer las cosas de debó.

S' ha de tenir en compte que la casa real portuguesa percibia únicament uns 3 milions de pessetas anuals.

Rebaixat lo 20 per 100, l' assignació li quedarà reduhida a 2.400,000.

Y aixis y tot considerarà que n' té prou per lluhir, rumbéjar y mantindre 'l decoro de las institucions.

Ab molt menos se contenta 'l president de la República de una nació tan gran y rica com la Fransa, y aixó que 'l president de aquell país no té contracta sino per set anys, bèn al revés dels reys quals càrrechs son vitalicis y además de vitalicis hereditaris.

Quan va arribar lo Sr. Sedó de Madrid, ni un sol reformista va anar a rebrel a l' estació.

S' ha dit que al Sr. Sedó no li agradan las recepciones aparatosas.

Pero deuria afegirse que 'l Padri de 'n Tort y Martorell va regressar a Barcelona ab las butxacas buydas.

Las relaciones comerciales entre Espanya y Fransa están definitivament rompudas.

¿Qui n' té la culpa? Los francesos diuen que 'l govern espanyol: lo govern espanyol assegura que 'ls francesos, com aixis se demostrarà—diu—'l dia que 's publicui el libro encarnado.

Un libre roig com las nostras galdas, La vergonya molts vegadas fa l' efecte de las bofetadas.

Es molt sensible que un jurat compost en gran part de carlins y reaccionaris haja pronunciat veredict, en virtut del qual ha sigut condemnat a quatre

mesos y un dia de arrest lo valent director de *El Eco Posibilista* de Manresa.

Algú recorda la sort molt distinta que ha capigut a gent acusada de lladres y assessins.

Peró qué s' hi ha de fer. Ja ho diu lo Pare Sardá: es cent vegadas pitjor ser liberal que assessi y lladre.

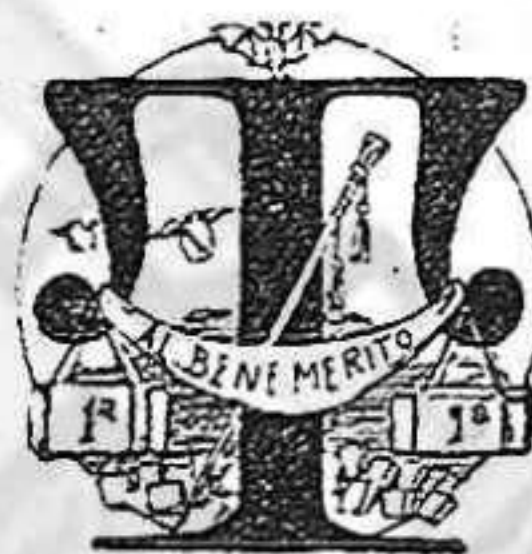
CARTAS DE FORA.— Ab fetxa 23 de janer alguns vehins de Bellvey, coneguts persas ideas lliberals, van presentar una instancia demanant la construcció de un cementiri civil, a tenor de lo que prescriu la R. O. de 2 de abril de 1883. No hi ha dupte que la seva pretenció, per lo que té de legitima, s' ha de veure satisfeta, tan si espeterneja com no l' ensotanat que tants disgustos ha ocasionat en aquell poble. La proba de las molts simpatias que allí disfruta es que datant la R. O. del any 83 fins ara ningú s' havia recordat de la conveniencia de tenir un cementiri, en lo qual ell no hi tingués res que veure.

Me diuen de Vilafranca del Panadés:— «Lo senyor Cols, arcalde de aquesta vila fa pesar diàriament tota la carn que surt de la Plassa mercat. ¿No podria fer lo mateix ab tota classe de comestibles?» Aixis se 'ns escriu y aixis mateix ho trasmetem, pera coneixement de l' autoritat municipal de Vilafranca.

En lo Port de Cambrils s' han efectuat confiscacions de mobles en gran escala, sent victimas tots los que no havian satisfet la contribució de consums. Una de las victimas ha sigut lo rector de qui se 'n van emportar 17 cadiras y una caldera de passar bugada. A una casa van ser més espavilats. Una qua de guinéu que penjava del sostre va fer caure 'l barret del comissionat d' apremis, y quan aquest mes enrabiat estava, una fortor molt forta que procedia del foch, va obligarlo a sortir de la casa estussegant, y en busca d' aire fresch.— De totas maneras l' home va rescabarse al hostal, consumint dos àpats de primera ell y 'ls seus acompanyants, que van costarlos a la ratlla de deu duros. Entre 'ls acompanyants n' hi ha un, alt y prim com una fulla de trempa-plomas, que s' alaba de que una vegada a Reus va menjarse 27 plats de fidéus sense veures saciat. Ab aixó calculin si farà feyna una gent que gasta tanta carpanta, un cop posada a embargar la pobresa del infelissos que no poden pagar consums, perque en realitat no consumen mes que suliva... dejuna.

A Cabacés se presenta a la rectoria un pare de familia ab la pretenció de batejar a una criatura. L' ensotanat se nega a admetre a la persona que ha de fer de padri. Pregunta 'l pare ¿per qué? Y li respon l' ensotanat que no pot ser padri perque viu separat de la dona. L' interessat no tingué mes remey que acudir pel cas a una altra persona.— Aquesta genialitat del rector es tant més incomprendible, en quant la dona de aquell individu, a pesar de viure separada del marit, ha sigut padrina, sense que l' ensotanat hi tingués res que dir. ¿Com se comprén que a lo que 'ls homes se 'ls prohibeix se toleri a las donas? ¿Diuen acás los Evangelis que las sotanas s' han d' entendre més fàcilment ab las faldillas que ab los pantalóns?

ESPASAS SON TRUMFOS

OTS quants tenian la vista fixa en lo joch dels partits politichs creyan que la Restauració s' havia descartat per sempre més de las espasas; no es aixis, ara a última hora ab ellas intenta fallarnos los pochos oros que 'ns quedan. Y es que la Monarquia, proclamada a Sagunto per las tropas, com en temps antich eran proclamats los capdills aixecantlos sobre son escut de guerra, apuntala son trono en los quartels, y just es, dins del criteri egoista de la mateixa, que torni favor per favor y pagui esplendidament a la única llevadora que va portarla al mon: l' exercit. Y com ella sab de sobra que qui a ferro mata a ferro mor, procura untar forsa las bayonetas perque no s' rovellin y segueixin aguantantla ferm.

Desde que 'l Cessar de Calif va posarnos la llufa l' any 74, mal que 'ns pesi hem d' anar sostenint unas institucions carissimas, molt caras per la qua que portan, llarga, més llarga que la dels cometes.

Afortunadament a Espanya contem ab un exercit de primer ordre y tot lo del ram de Guerra y de Marina está a tal punt que no hi arribaran pas las demés Nacions, com no vagin cul arrera. Si be 's mira prou deu estar a bona alsada l' exercit nacional quan qui més, qui menos, tothom porta las mànigas plenas d' estrellas, y no sembla sino que 'ls nostres militars s' hajan revolcat per la carretera de Sant Jaume. Dupto qu' al firmament s' hi vejan mes constelacions que las que 's veuen a Espanya en dias de parada y gala.

Y ab tot y ab aixó resultan sempre sent los estrellats los pobres paganos. No es d' estranyar, donchs, que 'ls que cobran fassin veure las estrellas als mansos que las pagan.

Quan vegi en temps del Govern monárquich lliberal que passava a las Corts sense protesta de ningú lo disbarat garrafal, la inmensissima barbaritat de que es tan honorós cenyir xarrasca com vestir la toga del legislador, sempre m' vaig temer que de mes grossas ne surtirian. Ja veurém quantas de verdas se 'n madurarán Cuidado, que l' exercit, com lo clero, es un dels organismes que sempre mouhen las barras. En temps de pau, cobran, y en temps de guerra, qu' es la seva feyna, cobran encare més. Si perden una acció, cobran, y si la guanyan tornan a cobrar y ve l' ascens y las creus y las faixas y amunt, amunt com una car-

bassera hasta convertirse en quincalleria ambulante.

Quan vé l' hora de las economias, quan se tracta de retallar sous exhorbitants, s' encaran ab lo Govern y l' amenassan esmolant los trastos d' esguerrar criaturas. Si algú intenta moure embussos, desseguida surten entorxats a fer la pór, y 'ls dinástichs s' arronsan temerosos de que arrenquin las flors de lis qu' ab prou feynas arrelan.

Mes un remey queda per fer economias. En lloch de rebaixar sous als peixos grossos, suprimim los xanguets. Aboleixinse las quintas y segueixis pagant a tots los qui portin galons; aixis evitarem la vergonya de que fassin cara als qui poden y deuen manarlos, puig es difícil qu' arribada l' hora de la sarracina cap d' ells agafi 'l fusell per fer de soldat ras. Y sense soldats a qui sublevar, ¿cóm defensarian la menjadora?

XAVIER ALEMANY.

¡A DEFENSARSE!

Com aquell que no fa re y ab una calma que altera, en los Cafés de primera ens han pujat lo café. De modo que aquests senyors ab lo que venen a di, segueixen igual cami que 'ls governs conservadors. ¿Los gastos son massa grans y la cosa está apurada? Pues... donem una apretada als ignocents parroquiáns. S' ajuntan incontinent, redactan uns cartelóns, y ¡amunt! las consumacions pujadas d' un vint per cent...

¡Pujá 'l café, la beguda més tónica y agradable! ¡lo liquit incomparable que tant la digestió ajuda!... Los cafeters deuen dir: —Si 'l govern ab lo que fa casi no deixa menja ¿per qué hem de deixar pahir?— ¡Oh!... si encare 'l café usual de las casas de primera fós la infusió verdadera de la planta tropical! Perque, anant de bona fé, cal dir lo que penso jo: ¿Ja ho saben de cert que aixó que allí 'ns donan es café? Ab l' augment que ara s' hi posa, ¿no seria ben sensible que aquest café discutible fós fet... de qualsevol cosa?

Lo que 'ns causa mes racansa es que aquest encarament vingui en lo precís moment en que havem renyit ab Fransa. Dos cops que 'ns tocan de plé y ab los quals vé a succehí que no podém vendre vi ni podém beure café.

Aixi, entre paret y espasa, ¿per quin cami havem d' emprendre? Lo café ¿l deixem de pendre ó anem a pendrel... a casa? Hem de pensá en estalviar, que 'ls temps portan mala cara... ¡Cinch centims, ara com ara, fan de bon arreconar!

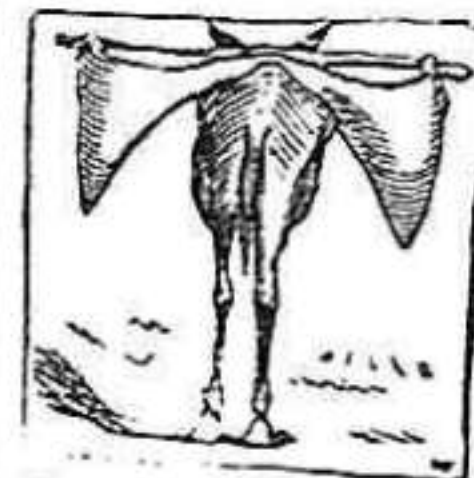
Peró ¡no!... Aquest nou perill que ab la bossa vé a cebarse crech que pot desbaratarse d' un modo molt més senzill.

Contra la sangria fina d' aquests cinch centims d' augment, queda un remey excelent, qu' es... suprimir la propina. ¿Los sembla bé? Donchs, avant. Units tots com un sol home, ja pot continuá la broma, que 'ls cafés no guanyarán.

Los amos voldrán counarnos, pero serán impotents: los seus propis dependents sortiran a defensarnos.

C. GUMÁ.

ENTRETENIMENTS DE LA JUSTICIA

«toros.»

Ja ho veuen.

Fins ara aixó del cultiu de las banyas havia sigut patrimoni exclusiu dels toreros d' ofici, de la joventut aristocrática y d' aquests sers inclassificables que, per dils'hi alguna cosa, 'l diuen gomosos. Avuy l' ofició va escampantse. Casi casi ja resultá que la espasa de la ley serveix d' estoch de matador. ¡Los oficials dels juzgats matant badells! Es dir, ¡los auxiliars de la justicia fent la competencia al Grabat y al Barbian!.

Aixó, a més de demostrar que per ells la devoció tau rina val més que la obligació oficinesca—perque hi ha que advertir que la tal novillada estava anunciada per un dia laborable—dóna una idea de com deuen marxar los assumptos que cauhen en las sevas mans.

¿Quin efecte ha de causar al públich veure assentat darrera la taula del jutje, remenant autos y apuntant declaracions, a un home que'l dia anterior ha vist en la plassa de toros manejant lo capot y fent tamborellas per la sorra?

Quan los joves curials-toreros están sols en la oficina ¿de qué deuen parlar, sino de toros?

—Formalisin y posin en regla aquestas diligencias—los dirá'l jutje, tal vegada.

Y ells, tan aviat lo bon senyor ha girat la esquena deixan los documents a recó y comensan lo debat tau-rómach.

—Quan veig que un toro 'm fa l'ullet—diu un d'ells—jo desseguida penso: *malo!*

—Jo—replica un altre—no m'espanto fins que'm sento de massos contra la barrera.

—Lo cert es—anyadeix un tercer—que aixó dels toros es un entreteniment molt noble y molt distingit.

Ab oficials de jugat d' aquesta naturalesa, Déu sab los derrotereros que poden pendre las lleys espanyolas.

Potser, si demá algun d' aquests joves novillers arriba a ser jutje y ha de fallar alguna causa, en lloch de castigar al reo clavantli un parell d' anys de presó, dirá ab tota formalitat:

—¡Que li clavin un parell de banderillas!

FANTASTICHE.

un discurs de'n Gamazo demanant que's rebaixin las tarifas dels ferrocarrils, va respondre en Cánovas que aixó era poch menos que impossible en vista de que ab las tarifas actuals las empresas ab prou feynas se guanyan la vida.

¡Pobras empresas!... Es menester protegir las. No fos cas que 'ls sous que pagan als individuos dels seus consells de administració's quedessin endarrera!...

Una cosa extranya.

Ab motiu de la ruptura del tractat de comers ab Fransa, un dels primers articles que han pujat de preu, es la gallina.

¿Com se comprén que la gallina puji de preu sent aixis que a Espanya 'ns aném tornant cada dia mes gallinas?

Un discurs va fer l'altre dia'l célebre Fabié y a conseqüència de aquest discurs las accions del Banch d' Espanya van baixar la friolera de 12 enters.

No hi ha res més tremendo que un apotecari rabiós quan equivoqa 'ls pots de las medicinas.

Sembla que al bisbe Catalá tractan de ascendirlo, concedintli l' Arquebisbat de Sevilla.

«Quien fué a Sevilla...» Nada, nada, trayém la cajetilla.

¡Y fumém, fumém!

No's creguin, fent fumera es com a Espanya 's fa la gran carrera.

Se diu que'l déficit confesat pel govern en los próxims pressupostos, no baixará de 20 milions de pesetas.

Adverteixin bé: lo déficit confesat.

A tal confessió li cal una gran penitencia.

¿Los hi está bé un sigle de dejuni?

En la reunió que celebraren los conservadors del Circul de la Rambla de Santa Mónica, per donar compte de lo efectuat durant l' últim exercici, 's llegí una memoria fent grans elogis del senyor Durán y Bas, al qual continúan tenint per president honorari, ab tot y haver renunciat don Manuel aquest càrrech.

Los nostres conservadors tot ho fan al revés.

Al pobre del senyor Durán y Bas, després de haver-lo afeytat a repel, ara, per divertir-se, l' ensabonan.

Ell mateix vá donarse un ápat a Vallvidrera, en representació dels electors agrahits a las moltas milloras que ha fet en lo districte de l' Audiencia... y en la seva roba d' us.

Desde aquella altura ell mateix va proclamarse arcalde de Barcelona pel dia que a Barcelona tothom sigui sarahista.

Y va emocionarse de tal manera, que dos dias després havent de compareixer davant de una de las salas de lo criminal de l' Audiencia, va caure malalt, de un atac de canguelitis gástrica.

¿Y qué hi va guanyar ab tot aixó?

Senzillament que a la nit no va poder assistir al ball de la Candalera.

¡Pobre sarahista!... No li havia succehit may!

* * *

Aixó sí: passat lo perill, passada la malaltia. No va assistir al ball; pero va assistir l' endemá a la elecció de un comité local de camama, verificada en aquell famos cassino de 250 duros de lloguer mensuals, que a dos quarts de vuit del vespre ja apagan lo gas per falta de concurrència.

En l' elecció citada hi van pendre part los acreedors del establiment, que segóns ells mateixos confessan ascendeixen a un mler de individuos.

¿Qué hem de fer senyor Romero Robledo? ¿Y donchs tots aquells propósitos d' economias en qué han parat? ¿Y aquells anuncis de revisió dels expedients de las classes passivas qué s' han fet?

¡Ah! Ja 'm sembla que'l sento. Acobardit y acorralat vosté dirá:

—Es inútil: no s' hi pot fer més. ¡Ay del home públich quan las classes passivas li rompen las oraciones per activa!

Llegeixo:

«Anoche conferenciaron largamente los senyores Silvela y Romero Robledo. Comentase el hecho de que al despedirse estos personajes se abrazaron.»

¿Gayre fort?

Convé saber si ha arribat l' hora d' ofegarse.

Pel correu interior m' envian un paperet que conté'l següent

Himne per cantar-se en las pelegrinacions de Montserrat ab lo tó de FIRME LA VOZ.

Qual himne diu aixis:

«Som pelegrins, católichs animosos, fies cataláns de fervorosa fé, a Montserrat a visitá Maria, brami per tot la rabia del impio, no temer may als fills de Llucifer.

»Honor espera dels espanyols la nostra Maré que'tan ans vol: Gloria a Maria, guerra al Infern, aném al Mont, aném, aném.»

Un dels nostres redactors se proposa substituir aquests per los següents:

«Som uns llanuts, carcundas verinosos, pasturadors de trapadella y fe, per Montserrat no queda en un sol dia, si 'ns hi posém ab la gran fam que 'ns guia, ni un sol llacsó, ni una herba per remey.

»Per 'quellas costas, per 'quells revolts cantém uns versos ben rebunyols: y ot cantantlos, guerra al vert fem.

A pasturar, aném, aném.»

Diu que las planxas del *María Teresa*, barco en construcció per compte del govern, se troban en molt mal estat.

Lo qual no té res d' estrany. Fa ja molt temps que sempre que 'ns proposém fé un barco fem una planxa.

Lo govern té pensat fortificar las islas Canarias, en vista de que per aquellas immediacions ronda l' esparver inglés.

Fa molt bé en intentarho, encare que's dupta y ab rahó que tinga medis suficients per fer construir una gabia prou reforçada, per evitar als canaris caure a las urpas del esparver.

—No vull la vara d' arcalde.

—Li obligaré, D. Teodoro.

—Jo no vull pendre cap vara, ¿que 's pensan que soch un toro?

P. TALLADAS.

Una reunió de sabis y alguns homes ilustrats, ab molt afany discutian un punt molt interessant.

Tan varen entussiasmarse y 's varen acalorar, que un dels reunits a un contrari li tirá'l quinqué pel cap.

Aixó't diu, lector, que brota de la discussió la... sanch, y't quedarás a las foscas molt mes que no pas avants.

ENRICH PETIR.

XARADA.

Ja era entrada la foscó, la lluna ja platejava. gentil total entonava tendras follias d' amor.

Allá entré la enramada fa tres-dos está esperant a son adorat aymant; gran hu-dos de la encontrada.

De prompte se senten passos entre mitj de la espessura; era l' aymant, que ab ternura aná a llensarse a sos brassos.

En sas galtonas de rosa hi escampá tan fort petó, que la lluna al veure alló s' amagá mitj vergonyosa.

A. GARRIGÓS.

ANAGRAMA.

Está furiós en Cabot perque ahir la seva tia li va pendre de una tot la dos total que hi tenia.

UN TRONERA.

TRENCA-CLOSCAS.

MARCELA AGUILÓ Y BLEUJÁM.
AGER

Formar ab aquestas lletras lo titul de dos dramas cataláns y'l nom de son autor.

J. FOLL.

TERS DE SILABAS

Substituir los pichs ab lletras de manera que las tres lletras llegidas vertical y horisontalment donguin tres noms de dona.

UN DE VALLCARCA.

GEROGLÍFICH.

1891

P I T | D

I

DISAPTE

NOVEMBRE

P. V. BOTIGUER.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadáns F. Poma B., J. Gori, J. Soler Vila, Pep de las Sopas, M. Giralt, J. Cerans, C. Julián Busquets, Mateu Bonafé, J. Jofré, N. G. V., Un ilusionat y P. Patatera.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadáns Rasca-Tripas y Minaix, P. Vilar B., J. Morera, Capitá de Trinxeraires, Un del Vendrell, Peret Ba y Be, Un tapé, F. de T. M. Font, F. Vergés, Pep Serra, Un qu' es fill de son pare, Pau Mora, Mi-quelet Artés, M. B., Basilio Sudrach.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. P. Salleras: Los versos no van prou bé.—Pere Chiquet (Bagur) La noticia no es de la indole del periódich.—P. P. T.: Hi ha algún vers mal acentuat: citarém entre altres l' antepenúltim.—Francesch Vergés: Com la cosa sería deguda a la casualitat, no trobem convenient explicarla.—C. Claris: Va bé: especialment l' epigrama.—J. Moro Tonto: Es molt fluix.—M. iyet: N' ha enviadas de molt mi l'rs.—J. Scaramsa: La xarada té'l defecte de ser molt llarga sens necessitat de serho.—Japet de l' Orga: L' epigrama no vá: 'ls versos s' aprofitarán.—T. P.: Lo sonet queda acceptat.—Lluís Salvador: Idem la seva composició.—P. Colom: Lo periódich que 'ns diu no l' hem rebut. Lo que 'ns envia no fá per casa.—Ll. Millá: Gracias per l' envió de la composició.—L' Hereu d' Horta: De tot lo que 'ns ha enviat fins ara, lo de aquesta semana es lo més fluixet. Adverteixi que tot lo que li diu a l' arcal te ja li ha dit tothom.—F. de P. Juanito: En la composició, qu' es llarga y difusa, hi ha alguns versos defectuosos y rimas com «mo'tra» y «resposta» que no consouan. Aquests defectes li haurán passat inadvertits.

Dissapte día 13 de Febrer

NUMERO EXTRAORDINARI

de
La Campana de Gracia

Doble text. — Doble ilustració
Amenitat, xispa é intenció
Firmas acreditadas

8 páginas.—10 céntims lo número!

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

AUCA DEL FÍ DEL TRACTAT

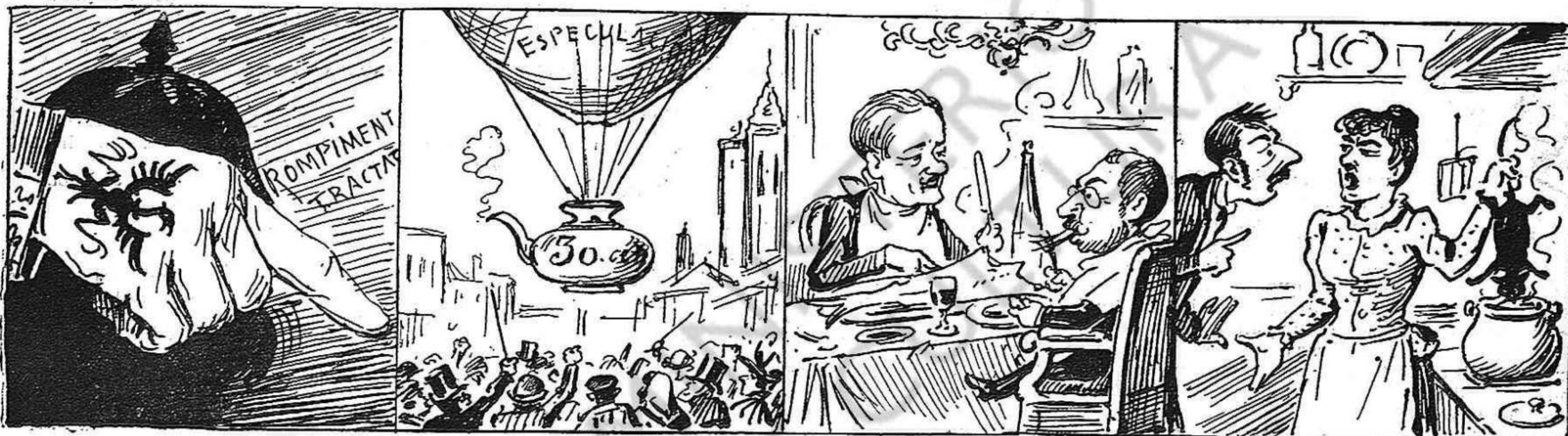

Don Antón ¡si ha treballat per fer prorrogà 'l tractat!

Pero al últim ¡tururut! lo conveni-s' ha romput.

Espanya desde aquesta hora sumica y diu que ho deplora.

Y ¡aixó es lo més sorprenent! Fransa ho deplora igualment.

Lo qui ho ha fet tot, se creu qu' es una mà que no 's veu.

Com á primer resultat lo café se 'ns ha pujat.

Lo bacallá ¡es espantós! sòls ne menjan los senyós...

—¡Cóm! ¿a l' olla la Minina? —¡Si han pujat tant la gallina!

—¿Que tocas lo dos, francés? —Per forsa: ¡si no faig res!

A Burdeos, entre tant, los vinaters van plegant.

—¡Soch lo Xampany! —Donchs enrera: ¡no pots passar la frontera!

—¿Que arrencas los ceps, Magi? —Es clar: ¿qué 'n farem del vi?

Lo govern, sense darse ansia, diu que aixó no t'è importancia.

Pero la pobre nació cada dia t'è més pò.

Plens de vi y faltats de pa, ¿quina tecla hem de tocá?

Resultat: que ara 'l pais veu lo porvenir aixis.

